Tizenkettedik üzenet

Az élet útjának választása az Úr helyreállító munkájában

Igeolvasmány: Ruth 1,16-17. 20-21; 2,10-16;
3,1. 7-13; 4,9-15; Mt 7,13-14

I. Józsué, a Bírák és Ruth három könyve tiszta képet mutat be az Úr haladásának két szempontjáról: az Ő haladásáról az Ő ökonómiai Szellemében, az erő Szellemében, és az Ő haladásáról az Ő esszenciális Szellemében, az élet Szellemében – Bír 13,25; 14,6; Jn 20,22; Csel 1,8; Róm 8,2:

A. Józsuénál, Kálebnél és az összes bíránál Isten erőben való haladását látjuk, amit Sámson illusztrál olyan emberként, aki az erő Szellemében haladt, de nem az élet Szellemében – Bír 14,6.

B. Ezzel ellentétben Ruth könyve az élet könyve; ennek a könyvnek nem az a célja, hogy bármit is az erőről mondjon el nekünk, hanem, hogy a lehető legnagyobb mértékben felfedje az élet dolgait Naómi, Ruth és Boáz példáin keresztül – 1,16-17. 20-21; 2,10-16; 3,1. 7-13; 4,9-15.

C. Az Úr helyreállító munkájában nem szabad a bírák útját választanunk, hogy erősek legyünk és nagy munkát végezzünk; ha az erő útját választjuk az élet útja helyett, bármit is valósítunk meg, semmit sem fog jelenteni.

D. Kulcsfontosságú meglátnunk, hogy egyedül az élet tudja Krisztust a világra hozni – Lk 1,35:

1. Egyedül az élet hozhatja el Istent az emberségbe, hozhatja létre Krisztust, szolgálhat Krisztussal, és láthatja el Krisztussal az egész emberi fajt – Mt 1,18. 20-21.
2. Ezt Ruth és Boáz, az élet emberei, valósították meg, akik az élet útját választották.

II. Isten életének isteni és örökkévaló természete szerint Isten élete az egyedülálló élet; egyedül Isten életét lehet életnek nevezni – Jn 1,4; 10,10b; 11,25; 14,6:

A. Az élet titokzatos, mert az élet Isten Maga – 1,1. 14; 5,26; Ef 4,18:

1. Az isteni élet Isten első és alapvető tulajdonságának tekinthető – 18. vers; Jn 5,26; 1Jn 5,11-12; Róm 8,2.
2. Az élet Isten tartalma és Isten kiáramlása; Isten tartalma Isten lénye, Isten kiáramlása pedig Önmagának életként való átadása a számunkra – Ef 4,18; Jel 22,1.
3. Az élet Krisztus, és az élet a bennünk élő és a belőlünk kiélt Krisztus – Jn 14,6; Kol 3,4; Gal 2,20; Fil 1,21a.
4. Az élet a Szent Szellem – Jn 14,16-17; 1Kor 15,45b; Róm 8,2; 2Kor 3,6.
5. Az élet a belénk kitöltött és a bennünk élő feldolgozott és kitel-

jesedett Háromegy Isten – Jn 1,14; 7,37-39; 20,22; Róm 8,10. 6. 11.

B. Isten célja azzal, hogy az embert az Ő képére és hasonlatosságára teremtette, az volt, hogy az ember befogadja Őt életként, és így az ember az élet emberévé, Isten-emberré váljon, aki kifejezi Istent az Ő tulajdonságaiban – 1Móz 1,26; 2,9.

III. Ismernünk kell a jó és gonosz tudása fájának jelentőségét, és ettől a fától teljes mértékben el kell fordulnunk az élet fájához – 9. 16-17. vers:

A. Az élet fája a Háromegy Istent jelképezi Krisztusban, hogy kitöltse Önmagát a választott népébe életként étel formájában – 9. vers.

B. Az Újtestamentum felfedi, hogy Krisztus az életfa ábrájának a beteljesülése – Jn 1,1. 4. 14; 11,25; 14,6; 15,1. 5:

1. Krisztusról szólva a Jn 1,4 azt mondja, „Őbenne volt az élet”; ez az élet fája által jelképezett életre vonatkozik.
2. Az 1Mózes 2-ben ábrázolt élet a Krisztusban testet öltött élettel azonos – 1Jn 5,11-12; Jn 1,1. 4. 14.
3. Ha egymás mellé tesszük a János 1,4-et és 15,5-öt, fel fogjuk ismerni, hogy Krisztus – aki Maga az élet és egy szőlőfa is – az élet fája.

C. A jó és gonosz tudásának fája a Sátánt mint az ember halálának forrását jelképezi – Héb 2,14:

1. A jó és gonosz tudásának fája az összes, Istenen kívüli dolgot is jelképezi.
2. Bármit, ami nem Isten Maga – beleértve a jó, sőt, a biblikus és vallásos dolgokat is –, felhasználhat arra az alattomos Sátán, hogy halált hozzon a gyülekezetbe – Mt 16,18; Péld 16,25; 18,21.

D. A János 4., 8., 9. és 11. fejezeteiben négy eset van, amely a jó és gonosszal ellentétben álló élet alapelvét ábrázolja:

1. Nem a jóval és a rosszal kellene törődnünk, hanem az élettel – 4,10-14. 20-21. 23-24; 8,3-9; 9,1-3; 11,20-27.
2. A legjobb módja egy dolog megkülönböztetésének, ha élet vagy halál szerint teszünk különbséget, nem pedig helyes és helytelen, jó és gonosz szerint – Róm 8,6; 2Kor 11,3.

IV. Krisztus a mi életünk – Kol 3,4:

A. Isten élete Krisztus élete, Krisztus élete pedig az életünkké lett – 4. vers; Jn 5,26:

1. Az, hogy Krisztus a mi életünk, azt jelenti, hogy Ő a lehető legnagyobb mértékben szubjektív a számunkra – 1,4; 14,6a; 10,10b; 1Kor 15,45b; Róm 8,10. 6. 11.

2. Lehetetlen egy személyt, annak a személynek az életétől elválasztani, mert egy személy élete a személy maga; így ha azt mondjuk, hogy Krisztus a mi életünk, akkor az azt jelenti, hogy Krisztus „mi-vé" lett, és hogy nekünk egy életünk és életvitelünk van Vele – Jn 14,6a; Fil 1,21a.

B. Az igazság, hogy Krisztus a mi életünk, erős utalás arra, hogy nekünk életünkként kell vennünk Őt, és Őt kell élnünk a mindennapi életünkben – Kol 3,4; Jn 6,57:

1. Krisztusnak az életünknek kell lennie gyakorlati és tapasztalati úton; nap mint nap megmentést kell nyernünk az Ő életében – Kol 3,4; 1Kor 15,45b; Róm 5,10 [görög].
2. Az új ember annak a spontán eredménye, hogy Krisztust az életünkként vesszük, és Őt éljük – Kol 3,3-4. 10-11.

V. Két lehetséges útja van az Isten előtti életünknek és munkánknak – az út, amely az életbe visz, és az út, amely a pusztulásba visz – Mt 7,13-14 [görög]:

A. Ahhoz, hogy azt az utat válasszuk, amely életbe visz, a szoros [görög: szűk] kapun át kell belépnünk, majd pedig a keskeny [görög: szoros] úton kell járnunk – 13-14. vers:

1. A szűk kapu nemcsak a külső magaviselettel bánik el, hanem a belső indítékkal is.
2. Az óember, az én, a hústest, az emberi felfogás és a világ a dicsőségével együtt mind ki vannak zárva; egyedül az léphet be, ami megfelel Isten akaratának – 21. vers; 12,50.
3. Először be kell lépnünk a szoros kapun át, majd pedig a keskeny úton kell járnunk, egy olyan úton, amely élethossziglan tartó és életbe visz – 7,14.
4. A Máté 7,14-ben szereplő *élet* szó a királyság örökké áldott állapotára vonatkozik, amely Isten örökkévaló életével teljes; ez az élet ma a királyság valóságában van, az eljövendő korban pedig a királyság megnyilvánulásában lesz – 19,29; Lk 18,30.

B. A széles út a természeti ízléseket kielégítő világi rendszerek szerint való, hogy megnyerje a tömeget, fenntartsa az ember karrierjét, és valóra váltsa az ember vállalkozását; a pusztulás, amelybe a széles út visz, nem egy ember elveszésére vonatkozik, hanem az ember tetteinek és munkáinak elpusztulására – 1Kor 3,15; Mt 13,31-33; Jel 2,13. 20; 17,4-5.

C. Az Úr helyreállító munkájának útja az élet útja, amely egy élő jutalomhoz vezet életben az eljövendő korban a mennyek királyságának megnyilvánulásában – Zsolt 16,11; Jer 21,8; Mt 19,29; Lk 18,30; 1Kor 3,13-15; 15,58.

Tizenkettedik üzenet (folytatás)

VI. Az élet érzete által kell élnünk – a bensőnkben lévő isteni élet érzése, tudata, által – Róm 8,6; Ef 4,18-19:

A. Az élet érzetének forrása az isteni élet, az élet törvénye, a Szent Szellem, a bennünk lakozó Krisztus és a bennünk munkáló Isten – Róm 8,2. 10-11; Fil 2,13.

B. Az isteni élet a legmagasabb rendű élet, a legmagasabb rendű, legerősebb és legélesebb érzéssel; ez az érzés az élet érzete – Ef 4,18.

C. Az élet érzete útmutatást ad nekünk, vezérel minket, irányít minket és eligazít minket: előidézi, hogy tudjuk, vajon az isteni életben vagy a természeti életben élünk-e, valamint vajon a hústestben vagy a szellemben élünk-e – Róm 8,6.

VII. Győzedelmesnek kell lennünk a halálnak a gyülekezet elleni támadása felett, és fel kell építenünk Krisztus Testét Krisztus feltámadási életében – Mt 16,18; Jn 11,25; Ef 1,22-23; 4,16:

A. Krisztus feltámadási élete által a szellemünkben győzedelmesek lehetünk a halálnak a gyülekezet elleni támadása felett – Mt 16,18; Csel 2,24; 2Tim 1,10:

1. Az Édenkerttől fogva Isten ellentéte a Sátánnal a halál és élet kérdéséről szól – Róm 8,6. 10-11; Héb 2,15.
2. A Máté 16,18 megmutatja nekünk, hogy milyen forrásból fog jönni a gyülekezet elleni támadás – „az alvilág kapui”, vagyis a halál forrásából; a Sátán speciális célja, hogy terjessze a halált a gyülekezeten belül, és a legnagyobb félelme a gyülekezetet illetőleg, hogy a gyülekezet ellenáll az ő halálerejének – Jel 2,8. 10-11.

B. Gyakorolva kell lennünk szellemben, hogy felépítsük Krisztus Testét Krisztus feltámadási életében – Ef 2,6. 21-22; 4,16; Jel 1,18; 2,8; Fil 3,10:

1. A gyülekezetnek mint Krisztus Testének a természete feltámadás, és a feltámadás valósága Krisztus mint a megelevenítő Szellem – Jn 11,25; Csel 2,24; Ef 1,19-23; 1Kor 15,45b.
2. Amikor a bensőnkben lévő isteni élet által élünk, feltámadásban lévő életet élünk Krisztus Testének felépítéséért – Fil 3,10-11; Ef 4,15-16; Kol 2,19; 3,15.

VIII. „Mi tudjuk, hogy általmentünk a halálból az életbe, mert szeretjük a mi atyánkfiait” – 1Jn 3,14a:

A. A halál az ördögtől van, Isten ellenségétől, a Sátántól, akit a jó és gonosz tudásának fája jelképez, amely halált hoz – 1Móz 2,9. 17.

Tizenkettedik üzenet (folytatás)

B. Az élet Istentől van, az élet forrásából, akit az élet fája jelképez, amely életet eredményez – 9. 16-17. vers

C. A halál és az élet nemcsak két forrásból van, a Sátánból és Istenből; hanem a halál és az élet két esszencia, két elem és két tartomány is – Jn 5,24.

D. Általmenni a halálból az életbe annyit tesz, hogy általmegyünk a halál forrásából, esszenciájából, eleméből és tartományából az élet forrásába, esszenciájába, elemébe és tartományába; ez az újjászületésünk idején történt meg – 1Jn 3,14a; Jn 3,3. 5. 15.

E. Mi tudjuk – belső tudatosságunk van róla –, hogy általmentünk a halálból az életbe, mert szeretjük a mi atyánkfiait; a testvérek iránti szeretet (Isten szeretete) erős bizonyíték erre – 1Jn 3,14a:

1. Az Úrban való hit az út ahhoz, hogy általmenjünk a halálból az életbe; a testvérek iránti szeretet a bizonyíték, hogy általmentünk a halálból az életbe – Jn 5,24; 1Jn 3,14a.
2. Amikor hitünk van, az azt jelenti, hogy elfogadjuk az örökkévaló életet; amikor szeretünk, az azt jelenti, hogy az örökkévaló élet által élünk, és kifejezzük azt – Jn 3,15. 36; 1Jn 3,11. 14-18; 4,7-12. 16. 19-21.

© 2021 Living Stream Ministry